

СВЪРШИ СЕ! МЕТРОПОЛИЯТА "ПАДНА"!

Той отиде, видя и се върна!

Георги ВАЦОВ

“В моите беседи с президента Тръмп, когато той казва: “Европа е ваш регион, а не мой”, ние сме длъжни да чуем какво ни говори!”

Емануел Макрон - президент на Френската република

Световната общественост така и не разбира, дали председателят на „Граждани за европейско развитие на България“ – ГЕРБ, осъществи грозната си заплаха към своя бивш дългогодишен заместник. Непосредствено след изборите за местни органи на властта, Борисов заяви: „Скоро имам среща с президента на САЩ Доналд Тръмп и ще питам какво е правил Цветан Цветанов там?“

Каза го сякаш президентът Тръмп ляга и става с въпроса: „Какви ги върши Цветанов тук?“

От продукцията на премиерския журналистически пулт, от пътеписите, информациите и хрониките за несвършващите премиерски победи, се разбира как светът е изумен и вдъхновен едновременно от извоюваното от българския министър-председател преди дни „стратегическо“ партньорство и „съюзничество“ с „Големия бял брат“?

За съпровождащите вожд хроникьори на неговият недържим устрем в защита на националния интерес, триумфът е пълен: Метрополията падна в краката на победителя. Той дойде, видя и победи!... А победителите никой не ги съди. Вестносите обаче за техните победи ги награждават. Завистниците, разбира се, ще припомнят разни досадни подробности, ще отлайват една сделка, която нямала аналог в световната търговия, но сложна игра е белотът за две ръце! Ако не искаш да паднеш – не блъфирай! Плащай в аванс! За по-сигурно – в пълен размер! Така ще размекнеш партньора!

На стр. 2

Художник Александър Поплилов

ОГНЯРОИНТЕЛИГЕНТСКА

Никола Вапцаров

Сънно тракат
релсите във мрака.
От умора
ставите болят.
Някой би въздъхнал:
“Не очаквам...”
Не! Очаквам!
Чака ме светът.

Зная своето място
във живота
и напразно
няма да се дам.
Честно ще умра като
работник
в боя ни
за хляб и свобода.

110
ГОДИНИ

Никола Вапцаров

СВЪРШИ СЕ! МЕТРОПОЛИЯТА "ПАДНА"!

От стр. 1

Срещу това - получаваш крила (може и на чертеж). Над тебе обаче - не! А в небето - все някой ден - ще долетят юнашките птици: „Най-добрите в света!“

Големанов е прав: „Народът да се свърши, кандидатите за вожд и министър няма да се свършат!“ Някакви там аджакми, партия някаква санксим, писала на Големия брат, и се опитвала по „сюзнически и партньорски“ да го склони да получи парите след доставката. Момчети! Не знаят още как се печели уважение. Няма молби, няма петиции. Плащаш! Петициите са пунта мара, отдушник на народа!...

Но га оставим народа га пшшка.

Той това си и знае. Най-големите му тарикати обичат да казват „Къдрав карти не играе!“

Да е мислил навремето. А сега да погледнем „партньорски и сюзнически“. Министър-председателят Борисов можеше, освен да провежда какви ги е свършил в Метрополията най-предания му и информиран заместник в партията, „от кумова срама“ поне да се опита да промени вече подписаните клаузи на новия „Нюйския договор“. С освободената сума собствено-

то му правителство можеше да увеличи през идните осем години пенсионните добавки за Коледа и за Великден на 1 млн. и 300 хил. българи, едва свързващи двата края. И те, вместо по 40 лева, щяха да получават по 100 лева!...

Погледнато сериозно българският народ очакваше именно такива действия от „бацицата“. В делегацията бяха включени само сановници, които отговарят за парите в България, в смисъл, прибират и разпределят, т.е. тези, които освен, че показват „среден пръст“ от телевизионния екран и плашат журналистите, че ще им спрат парите, могат и да отстояват националните интереси.

Но не би! Те бяха в Америка за да изслушват мъжливите новите указания за бъдещите български харчове в помощ на великия ни партньор и сюзник - купуваче на втечен газ по пазарни цени; създаване на военно-морски координационен център и на голяма военна база; доставка на американско ядрено гориво; изграждане на интерконектори, на плаваща платформа за съхранение и регазификация на втечен газ, и само без-

платна ще бъде дейността по промишленото на българските млади мозъци от Америка за България и от „Отворено общество“!

Изнагата гоиде не полкова от странното посрещане на високите гости,

на военно-въздушното летище „Абрамс“, а от това, че в състава на делегацията не бе включена Екатерина Захариева - вълнен министър на РБългария, нито дори Джема Грозданова - председател на парламентарната комисия по

външна политика. Да не говорим за представител на президентската администрация. Преведено на дипломатически език това означава, че преговорите не ще да са били за „цивилни гарги“. Че те са само за „посетени“ във военното производство, в търговията с въоръжение, както и във въпросите на военно-политическата консолидация за борба с потенциалния противник от Изток. Трудно някой може да каже като какво се определя посещенията на българската делегация според Единния държавен протокол на САЩ - „официално, гържавно, работно, приятелско“... Химнът и салютите в чест на гостите са прозвучали в Националния гробищен парк „Арлингтън“, но церемонията никъде не беше показана! Може би, за да не се види, че домакините отсъстват от нея!

Не се състоя и официалната пресконференция на двамата ръководители. Целият български народ получаваше информация в реално време по фейсбук от специален оператор с камера, следващ неотстъпно българския премиер. По думите на самия Бори-

сов, преподавани с умиление от мадам В. в нейния пътепис, поместен в „Епицентър“, самият той не скрива притеснения си, които е имал в началото на срещата, когато разбрал, че и Пенс, и Помпео ще присъстват на разговора и си помислил - или „ще ме дерат“ или ще ме „притискат“. И излиза, че Борисов въобще не е знаел предварително кой ще участва от американска страна в преговорите и с основание го е било страх, че „ще го дерат“!

Единствената официална информация от американска

страна за протичането на преговорите е качения на сайта на Белия дом във Вашингтон

Видеоклип за "разговора пред камината".

В този клип с продължителност 8 минути и 20 секунди министър-председателят Борисов казва общо шест думи в течение на 4 секунди. Останалото време говори Тръмп, като след четвъртата минута той е и единственият показван в клипа! По време на общуването с пресата премиерът Борисов кимаше утвърдително след думите на Тръмп. Броихме ги - 11 пъги! Един път го подкрепи с вдигане на палеца си нагоре, и един път се помъчи да го погали по коляното.

В един момент така си изви главата надясно, че за малко да падне от стола. И се забеляза, че една приемственост: така се усмиваше Плевнелиев при срещата му с Обама преди години. Мистър Бийн не разбраше езика, на който му говорят, а и никак извътре му идваше да използва изразни средства с пръстите му жестове и физиономии. Те само препотвърждаваха известно-то отнапред негово прекло-

нение, неговата любов и стра- хопочитание, неговата готовност на всичко, което поръчва „Началника“. И разбира се неговото възхищение.

Много гледахме и много видяхме.

Не чухме обаче нищо конкретно от господин Тръмп или от друг висш чиновник от американската страна, като коментар на това, което е записано в изявленията на двете правителства. Единствено, с което покровителствено президентът на САЩ се е обърнал към българските журналисти,

Личи си, че и двата документа са писани на ул. "Козак" в София, което иде да подкаже, че най-достоверно би било да анализираме текста, излязал от Офиса на прессекретаря на Белия дом.

Първото разтърсвашо впечатление е

постановката в стил "Тръмп",

че двете страни "...насърчавате икономическа растеж и просперитет на нашите две велики нации". За най-бедната, най-нещастната, най-болната и най-обезверена нация в Европа па казваши, че е „велика“ и да обявяваш, че се грижиш за нейния просперитет и икономически растеж, след като преди тридесет години, с Програмата на групата икономисти под ръководство на Ричард Ран и Доналд Ът, от Американската търговска камера, си я довел до днешното трагично и безнадеждно положение, е направо черен хумор!

И още, българският народ като цяло никога не е имал трансатлантически прозападен избор и не е гласувал за членството си в НАТО.

Втората впечатлителна теза от изявлението е за "оперативно използване от страна на САЩ на учебния полигон „Ново село“ и авиобаза „Граф Игнатиево“ и възнамеряват да проучат начини за по-нататъшно развитие на възможностите ни за съвместни учения и България. Сведенините щати и България също така възнамеряват да продължат сътрудничеството си за унищожаване на излизни конвенционални оръжия".

Тук интересното е защо е пропусната авиобаза "Безмер" в контекста на по-нататъшно бъдещо развитие. Дали не е затова, че базите "Безмер" и "Ново село" ще се обединят

В такъв случай га вугим, какво ни казват думите от изявлението.

Първият многозначителен факт в това отношение е, че след проведените между- правителствени преговори са публикувани два варианта на изявления - единият е Съвместно изявление на Президента на САЩ Тръмп и Министър-председателя на България Борисов, обнародвано на 25 ноември 2019 г. на сайта на Посолството на САЩ в София като съобщение на Офиса на прессекретаря на Белия дом във Вашингтон. Вторият е съвместно изявление на Съединените щати и България по рамката на стратегическото партньорство, публикувано на 26 ноември 2019 г. на сайта на МС на РБ и определено като изявление на двете правителства.

Личи си, че и двата документа са писани на ул. "Козак" в София, което иде да подкаже, че най-достоверно би било да анализираме текста, излязал от Офиса на прессекретаря на Белия дом.

Първото разтърсвашо впечатление е

постановката в стил "Тръмп",

че двете страни "...насърчавате икономическа растеж и просперитет на нашите две велики нации". За най-бедната, най-нещастната, най-болната и най-обезверена нация в Европа па казваши, че е „велика“ и да обявяваш, че се грижиш за нейния просперитет и икономически растеж, след като преди тридесет години, с Програмата на групата икономисти под ръководство на Ричард Ран и Доналд Ът, от Американската търговска камера, си я довел до днешното трагично и безнадеждно положение, е направо черен хумор!

И още, българският народ като цяло никога не е имал трансатлантически прозападен избор и не е гласувал за членството си в НАТО.

Втората впечатлителна теза от изявлението е за "оперативно използване от страна на САЩ на учебния полигон „Ново село“ и авиобаза „Граф Игнатиево“ и възнамеряват да проучат начини за по-нататъшно развитие на възможностите ни за съвместни учения и България. Сведенините щати и България също така възнамеряват да продължат сътрудничеството си за унищожаване на излизни конвенционални оръжия".

Тук интересното е защо е пропусната авиобаза "Безмер" в контекста на по-нататъшно бъдещо развитие. Дали не е затова, че базите "Безмер" и "Ново село" ще се обединят

В такъв случай га вугим, какво ни казват думите от изявлението.

Панко АНЧЕВ

С тогодишнината от подписването на Нюйския мирен договор бе отбелязана плахо и срамежливо. Не съм сигурен, че причината за тази пасивност е в незнанието и забравата какъв е този договор, кой го е сключвал, по каква причина и какво е последвало за България от него. По-скоро е нарочно! Както и при други подобни годишни неолибералната държава и нейните крепители, и политически идеолози от американските и проамериканските НПО, успяха да пригърят ефекта от събитието. Те го превърнаха в обикновена дата в българската история, свързана не толкова с териториалната ни цялост и трагичните съдби на хиляди българи, колкото с не съвсем адекватните някогашни по-

литии, опитали се да ревизират решенията на Берлинския конгрес от 1878 г., включвайки България в три последователни войни. Помогнаха им, разбира се, големите медии, които с половин уста споменаха, че преди сто години нещо се е случило. И толкова.

Имаше и учени, които услужиха на властта

Те „по научному“ подчертаваха, че този договор може да е несправедлив и че с него са отнети чисто български територии като санкция за участието ни в Първата световна война на страната на победените. И пак „по научному“ доказват, че щетите ни не са чак толкова големи и че, например, Букурещкият мир от 28 юли 1913 г. ни е ошетил повече, отнемайки от България част от извоюваното във войната дотогава от Македония и

СВЪРШИ СЕ! МЕТРОПОЛИЯТА "ПАДНА"!

и ще се готвят в близките години да поемат многократно по-големи натоварвания, обеми и вид въоръжения? В този текст има и една смръзваща кръвта перспектива, напояща за начало на деветдесетте години на миналия век - тоталното унищожаване чрез ръязане на всички видове ракети и най-съвременно за онези години въоръжение на българската войска. Явно идва ред и на всички останало, на което в момента все още макар и символично се крепи българската отбранителна способност!

Третият абзац е направо вцепняващ. Оказва се, че "България благодарни на Съединените щати за подкрепата при тази придобивка". Става дума за закупуването на 8-те самолета F-16 бл.70, които ще бъдат доставени през лятото на 2023 година, но вече са заплатени изцяло за сумата от 2,2 млрд лева!

По въпросите на енергийната сигурност като елемент от националната сигурност

страните споделят "виждането за разработване само на енергийни проекти, които имат асна икономическа основа или търговска необходимост". Тази формулировка дава право да бъде спряна всеки нежелан от САЩ енергиен проект с довода, че няма икономическа ясност и не е търговски необходим.

Този "филм", скромно каза-

ЕВРОПА НИ ПРЕЗИРА ИЛИ „ДОЛУ НЪОЙ!“

Южна Добруджа, а по-късно и от Източна Тракия. И че (забележете!) Германия, Австрия и Унгария били по-строго наказани от нас!...

Същите тези учени ни карат да прилагаме спрямо Нюйския договор „трезв“ и „спокоен“, „без гняв и пристрастия“ подход, за да го оценяваме обективно, а не емоционално, както е бил възприет от цялата българската общественост преди сто години. Убеждават ни, че така по-обективно ще възприемем историческия факт и последиците от него. Както се казва: на чужд гръб и сто тояги са малко. Особено ако потърпевшите мъченици отдавна лежат в земята.

„Обективно погледнато“, продължават те, България си е заслужавала наказанието. Тя е участвала в Първата световна война като съюзник на победените, нанесла е щети в

настъпващата либерализацията на газовия пазар в страната и неограничените доставки на „евтин американски втечен газ“. С други думи става ясно, че по газопровода "Турски поток" природен газ от Турция за България скоро няма да тръгне!

Следващият абзац е изявлението е с геополитически характер. Инициативата на Полша и на още 11 държави-членки на ЕС "Три морета" е призвана да гарантира американските интереси в Европа с участието на бившите социалистически европейски държави, обединени в самостоятелна регионална организация. Днес тази идея придобива актуалност след излизането на Великобритания от ЕС и позицията на Франция за създаване на Общ фронт с Русия, както и поради антиевропейските настроения в Италия, Германия и Холандия, и проблемите с протекционизма. Двамата ръководители предлагат "да се засили сътрудничеството в областта на внедряването на мрежите за комуникация от пето поколение (5G)". Тук е уместно да припомним казаното от Емануел Макрон в интервюто му пред сп. "The Economist": "Те (САЩ) нямат въобще свои собствени, истински оператори на 5G. Те зависят изцяло от технологиите на другите страни, европейски и китайски".

Следващият абзац е изявлението на Франция за създаване на Общ фронт с Русия, както и поради антиевропейските настроения в Италия, Германия и Холандия, и проблемите с протекционизма. Двамата ръководители предлагат "да се засили сътрудничеството в областта на внедряването на мрежите за комуникация от пето поколение (5G)". Тук е уместно да припомним казаното от Емануел Макрон в интервюто му пред сп. "The Economist": "Те (САЩ) нямат въобще свои собствени, истински оператори на 5G. Те зависят изцяло от технологиите на другите страни, европейски и китайски".

Борисов, в самолета на връщане от "хаджилъка" коментира и конкретизира като по втори случай той се е изразил... по-традиционно: "Хванахме ги "на калъп", и американци

бойни действия на победителите, разстроила е заедно със съюзниците си нормалния и мирен живот на Европа, опитала се е да наруши в своя полза статуквото, установено от Великите сили. И понеже опитите й са неуспешни, подлежи на санкции. На тежки санкции.

Ала „обективният и без гняв и пристрастия поглед“ означава преди всичко да забравим за мъките и страданията на хилядите българи от Тракия, Македония и Южна Добруджа. Да забравим за кръвта и болките, които са преживели от тези, на които са били придадени и поробени заедно с откъснатите от България територии.

С какво са били виновни, че е трябвало да понесат подобно наказание? Могат ли те и техните наследници през тези сто години да бъдат „обектив-

ни“ и да преценяват трезво и спокойно преживяното? Но дори да приемем, че победените трябва да бъдат наказвани, защото са накарали други да страдат заради тях, няма как да си затваряме очите за „обективната истина“,

родена преди сто години, но развита и наложена и в днешните европейски и световни реалности. В Париж, тогавашният център на Европа, на демокрацията и високата култура, се събират представителите на победилите във война държави, не само за да определят размера на наказанията на победените, но и официално да сложат края на Просвещението и да отменят принципите на Великата френска революция „свобода, равенство, братство, солидарност“. Така те легализират отдавна установеното правило за „правото на по-силния“ и да подчертаят, че в Европа няма място за всички - особено за православно-християни и славяни; че демокрацията е само дума и нищо повече; че ценностите за Европа не са позволени за другите народи.

На стр. 4

да бяха, и тях щяхме да изгоним“, докато по първия случай използва известния си лаф от първите му телевизионни изцепки в ролята на Робин Худ: "Ние ги ловим, а те (съдиите) ги нускам!". В действителност, в случая руската „дълбока държава“ направи за смях американските си колеги, поради което се очаква второ действие на бутафорния шпионски водевил!

В заключителните пасажии на изявлението може да се констатира, че Борисов сам си дава оценка при положение, че изявлението е двустранно: "добро- то управление и върховенството на закона (в България - б.а.) формират основата на нашата обща сигурност и просперитет". Следват поредица от едностранни оценки и напътствия на Тръмп към Бойко Борисов: "Съединените щати насърчават България да продължи борбата с корупцията", "Съединените щати подкрепят желанието на България за присъединяване към Програмата за безвизово пътуване".

Има разбира се и една констатация без ангажменти: "България подкрепта своето желание да започне присъединителния процес към ОИСР възможно най-скоро".

На стр. 4

През 1919 г. българският народ, за разлика от историците, публицистите и политиците от 2019 г., разбра това послание. То го наскърби, обиди и унизи. Всичкият му гняв, цялото му достойнство и неприимиримост, се събра във възгласа „Долу Ньой!“.

Европа разбира се не чу възгласа „Долу Ньой!“. Защото презираше жертвите си и се опиваше от силата и решителността си. Тя вече бе започнала да налага прословутите си „европейски ценности“.

правилата на новия световен ред.

Заради този нов световен ред се провежда истински геноцид над българското население в откъснатите от България територии. Заради него толкова изконно български, при това признати по-рано от великите сили за таки-

ЕВРОПА НИ ПРЕЗИРА ИЛИ „ДОЛУ НЬОЙ!“

ва, територии ни бяха отнети с мотива, че с тях се нарушава балансът на силите на Балканите и България става прекалено голяма по територия и население в сравнение със съседните държави. По тази причина трябваше огромен брой хора да бъдат измъчени, поругани и унищожени. Но истинската причина бе България да бъде извадена от Европа и отдалечена на огромно разстояние от нея. Такова впрочем е било и

желанието на германския император Вилхелм, изразено през 1913 г. Това желание и днес се споделя от европейските ръководители, но геополитическите им игри ги карат да лицемерят и ухажват държавата ни, за да я отвърнат по-напред от принадлежността ѝ към православно-славянския свят, та после да я захвърлят на бунището си. Трябва да си много глупав и политически сляп, циничен и неграмотен, за да не виждаш

коварните игри на „европейската цивилизация“.

Трябва да си глупав, политически сляп, циничен и неграмотен, за да си въобразиш, но и да караш и обществото да си въобразява, че е възможно да бъдем лидери на Балканите, че от нас зависи тяхната съдба; че е възможно да бъдем главен разпределител на горивата тук, че европейската икономика ще предпочита нас, а не съседите ни за инвестиции. Но това е резултатът от „трезвия“ и „стопкоен“, „без гняв и пристрастия“ подход към миналото, от толерантността и слугинското мислене.

За да не си помисли Европа, че българите са разгадали козника им, годишнината от подписването на Ньойския договор бе отбелязана по този толкова скромен и мъдър начин. Почти нелегално! Нашите власти са готови още веднъж да

подпишат, дори при още потекли условия, този договор, стига да ги оставят да се ширят и вършат пъклените си дела.

Но къде е левицата? Позорно е обаче мълчанието на обновяващата се и подмладяваща се през последните три години и половин левица. Тя пък защо мълчи? Мълчи, защото нейните водачи са същите като властта – продажни, безродни и страхливи!

Добре че все пак излезе книгата на Стоян Райчевски „Долу Ньой! 1919. Раздяла с илюзиите за правата на народите“, та да ни измие малко от малко срама от челата.

Европа ни презира.

Тя надменно ни смята за изостанали, необразовани и некултурни, чужди на нейните „ценности“, „толерантност“ и „успехи“. И най-вече, защото националният разум е още здрав и не се поддава на изкушенията им целият народ да стане слука на дявола.

Обективната истина е, че преди сто години Ньой ни показа, чрез страданията от подписването на Ньойския договор бе отбелязана по този толкова скромен и мъдър начин. Почти нелегално! Нашите власти са готови още веднъж да

СВЪРШИ СЕ! МЕТРОПОЛИЯТА "ПАДНА"!

За тези тридесет часа гостуване на българската правителствена делегация в САЩ бяха допуснати и няколко тежки политически гафове.

Българската държавна делегация се е срещнала с представители на двете политически партии на САЩ – Републиканската и Демократическата. Имайки предвид, че мнозинството в състава на българската делегация са членове само на една партия – ГЕРБ, то според нас е недопустимо, при конституционно регламентирана многопартийна система и парламентарна форма на управление, националният флаг на Република България да се използва за тясно партийни цели. А това, което е казал пред журналистите Борисов за споделеното с ръководствата на двата политически института на САЩ е направо фрпацирашо на фона цялата сага с искания от демократите „импийчмънт“ на Тръмп и звуци като перифраза на думите на бай Ганьо пред домакина му Иречек: „Да ти кажам ли правичката? И едните, и другите са маскири!... Ти мене слушай, на се не бой! Маскари са до един!... Ама какво да сторши? Не се ритам срещу ржежана!“ - (Алеко Константинов).

Вторият гаф

е с прословутите 3,1 % от БВП, заделени за въоръжение при изискваните от НАТО 2% до 2024 година. На всички е ясно, че заплащането на безумната цена за 8-те американски самолета бе „входния билет“ за осъществяването на мечтата на Бойко Борисов майка му „да го види“ отгоре в Белия дом. Това е и начина да се печелят избори и България да има висок ръст на БВП. В същото време този процент, споменат от Борисов даде възможност Тръмп да „ударя“ Меркел, че не купува в достатъчно степен американско оръжие, защото ако за нас 2,2 милиарда лева народна пара са гаранция за нисък жизнен стандарт и недофинансирани училища, болници, пенсионна система, социално слаби и прочее, то 1% от БВП на Германия се измерва с десетки милиарда долара поръчки за американския военно-промишлен комплекс. Едва ли Меркел ще забрави тази „вдигната топка“ на Борисов!

Третият гаф

е свързан с френския президент Емануел Макрон. В период, когато Макрон търси модела на развитие, който би защитил Европа от американския протекци-

онизъм в търговията, от излизането на САЩ от ДРСМО, от излизането на Съединените щати от ядрената сделка с Иран и от Парижкото споразумение за климата, да се демонстрира отсъствие на собственото мнение, различно от американското за бъдещето на Европа и за собствената си страна – член на ЕС, да се проявява сервилност и пълна васалност в провежданата политика е повече от опит за дистанциране от общата европейска политика. Едва ли Макрон ще забрави този „стил“ на поведение. Още повече, че САЩ пари и бизнес не дават, те само вземат!

Четвъртият гаф

е по отношение на Турция. Явно САЩ търсят противодействие на самостоятелната и независима политика на президента Ердоган. След опита за преврат от юли 2016 година, когато американските F-16 преследваха самолета на Ердоган със заповед да бъде свален, турският президент едва ли ще се откаже да търси нови приятели в т.ч. извън блока НАТО. Ужасяваща демонстрация в това отношение са ученията, провеждани в Турция за прихващане на F-16 от новите противоракетни системи, руските С-400, с което Ердоган показва на

враговете си, че вече винаги ще е гарантиран срещу нов опит за преврат. На фона на отказа на САЩ да екстрадират в Турция подозирания за организатор на преврата Фетхуллах Гюлен, сърдечните прегръдки на Бойко Борисов с новия посланик на САЩ, Н.Пр. Херо Мустафа – с курдска националност и предпазена инициативност на България за разполагане на нов военен център във Варна, едва ли взаимоотношенията между двете страни ще се отличават с досегашното си взаимно разбирателство!

Петият гаф

естествено, е свързан с Русия на Владимир Путин. Въпреки че в личния си разговор с журналистите Бойко Борисов с всички сили се е стремил да оправдава антируското си поведение в САЩ, то от написаното и подписаното в изявленията на двамата държавни ръководители не остава и съмнение, че България отново, за пореден път, се превръща в „прегън камък“ за нормализирането на отношенията на ЕС с Русия. Тази едностранчива политика безспорно ще повлияе и на отношенията ни със Сърбия, което ще влоши и без това политиче-

ския климат на Балканите.

Тъжно и жалко

Тези няколко часа българско присъствие във Вашингтон не дадоха нищо положително в практическо отношение на България и българския народ. Тръмп и Борисов се запознаха отблизо, но не могат да общуват по понятни причини! Многогранността в геополитика все повече ни изтласква в периферията, и когато дойде време за „броене на пилците“ ще се окаже, че в нашия „курник“ въобщо няма пилци! Няма „стопани“, които да се погрижат за това! Тъжно и жалко!

За финал нещо от пътеписа „До Чикаго и назад“ на големия и истинския велик български писател Алеко Константинов: „И гърците, горките, и те бяха се изложили (на Чикагското изложение). Малко маслини, малко сол, няколко други минерали, няколко бутлици с вино и ракчия и туйто. Хепидже работи! Добре си живееше у американците обявянето от Гърция на Платона и Аристотеля, на Софокла и Аристофана, на Темистокла и Аристиди. Че трайте си бе, хора, гледайте си сиромашийката. Йок, да види светът колко сте напреднали! Е, видя го я! Един чувал маслини!“

ОТНОВО СЕ ЗАДАВАТ ХОРА И РЪЧЕНИЦИ

Или как и защо Втората „Коалиция за Валери Симеонов“, превръща парламентарната демокрация във фарс.

Петко ПЕТКОВ

Едно наглед рутинно действие като избора на заместник-председател на Народното събрание, показва на избирателите що за „народни представители“ са изпратили в сградата, над чийто вход пише: „Съединението прави силата“. Истина е че съгласно Правилника за организацията и дейността на Народното събрание всяка парламентарна група има право да предложи от своите редици кандидат за заместник председател на парламента. Обаче, съсем не е задължително всяка ПГ да има председател! Нито е задължително това да е председателят, или някой от съпредседателите на групата, когато тя е сборна.

Напомням че в 44-то НС бяха свалени председателят Димитър Главчев (от ГЕРБ) и заместник-председателите Валери Жаблянов (от БСП) и Веселин Марешки (от ПП „Воля“). През септември оставка подаде и заместник-председателят на ПГ на ОП от ПП „Атака“ Явор Нотев – единственият юрист в Председателството на НС. Веселин Марешки беше снет от поста заместник председател, понеже по искане на Прокуратурата бе лишен от имунитет, заради заведено срещу него дело за изнудване и физическа разправа. Валери Жаблянов пък беше снет заради едното изказване, че Народният съд бил необходимо воденовременно правосъдие. ПГ на „БСП за България“ така и не предложи човек, който да го замести като заместник председател на НС. ДПС се представлява в Председателството на НС от д-р Нигяр Джафер. Дватама представители на ГЕРБ Цвета Караянчева и Емил Христов, също не са председатели на партията. От 20 ноември единственото изключение е Валери Симеонов, съпредседател на ПГ „Обединени патриоти“ и председател на НФСБ. Ако

не сте забравили, той участва в изборите за ЕП с едно странно образование, наречено „Коалиция за Валери Симеонов“ и резултатите от този експеримент бяха трагични. Дори бившата кметица на район „Младост“ Десислава Иванчева, която водеше своята кампания от затвора, получи два пъти повече гласове от тази коалиция, а и от партия „Атака“. И не би могло да е друго, след като същият Валери Симеонов бе принуден да оваканти поста вицепремиер, заради едно безпардонно изказване по адрес на майките на деца с увреждания. От екрана на собствената си телевизия СКАТ той ги нарече „шепа кресливи жени, които злоупотребяват и манипулират обществото, изкарвайки на нек и фъжж своите уж болни деца“. Оставката му дойде след

призоваха Валери Симеонов да подаде оставка. Новият опозиционер на Нинова, Валери Жаблянов, разкритикува партийното ръководство, но се оказа, че и той не е гласувал против скандалната кандидатура на „обединения патриот“ Валери Симеонов. Някои съгрешили, като проф. Иво Христов пък се позоваха на парламентарния правилник, въпреки че той не ги задължава да подкрепят всеки предложен им кандидат. Както навремето академик Благовест Сендов припомни Светото писание: „Всички вкупом съгрешихме и непотребни станяхме“.

В случая единствено невинни са майките и гражданите, които отново излязоха на улицата, за да поискат оставката на Валери Симеонов, но този път и на всичките народни пред-

тести. Ние ще продължим работата на 44-то НС на тръни, в очакване на поредния гаф и провал“. А номиналният председател на ДПС Мустафа Карадайъ каза: „Кошмарът на майките на деца с увреждания беше възнаграден от ГЕРБ и БСП. За тях хората са човекоподобни. Това легитимира едно недоразумение в политиката“. А напускането на парламентарната зала от ДПС не улесни ли избора на „недоразумението в политиката“ Валери Симеонов? Ако 20-те гласа „за“ от ПГ на БСП са били толкова определящи, с какво депутатите на ДПС, които са почти толкова, помогнаха изборът на заместник-председател да не се състои? Не гласуваха ли те дружно с ГЕРБ за американските изтребители? Не подкрепяха ли всички мракобесни инициативи на управляващите, та сега видя-

ството и“. Факт е, че макар и късно, от ръководството на Столетницата излязоха с изявление, в което признаха своята грешка, извиниха се на майките и призоваха Симеонов да се оттегли. „Обществената реакция е категорична и никакви обяснения няма да бъдат разбрани. Подкрепата за Валери Симеонов беше ненужен акт на добра воля и грешка. Извиняваме се на майките, които бяха обиждани и унижавани от него, и зад които ние застанахме. Призоваваме да се оттегли от поста“.

В продължение на две седмици, от екраните на двете „патриотични“ телевизии, се леят взаимни упреци между ОП „Атака“, но никой от двете формации не поставя под съмнение здравината на управляващата голяма коалиция. По местата си остават и излъчените от тях вицепремиери, министри, заместник-министри, шефове на агенции и комисии. Посред раздвижването на въздуха около избирането на Валери Симеонов за заместник-председател на НС, на обществото бяха утвърдени безалтернативно Иван Гешев за главен прокурор и Сотир Цацаров - за председател на антикорупционната комисия КПКОНПИ. Така и никой няма да научи за какво премиерът Борисов беше „локанен“ в Белия дом, какво е занесъл и какво е донесъл от Америка. Едно е сигурно, че този път снимката му с Тръмп е истинска, а не монтаж за пред Фейсбук потребителите. И, че пътуването му с правителствения Еърбъс, който вози 158 пътници, е по-оправдано от разходката му до Загреб за участие в сбирката на ЕНП. Какво тук значи някаква си личност, пък била тя и на Валери Симеонов?

масови протести пред МС и злополучният „вицепремиер на шума и пързалките“ беше изпратен с хора и ръченици. Но, разчитайки на късета памет на избирателите, от ПГ на ОП решиха да го предложат за заместник председател на НС, позовавайки се на парламентарния правилник, които го избраха за заместник-председател на НС. Макар че и тях Симеонов обяви за политически провокатори, които подкопавали парламентарната демокрация. А позицията на бившите си коалиционни партньори от „Атака“, останали в залата за да гласуват „против“, и тази на ДПС, изнизили се от НС, за да оправдават пред медиите своето бягство от отговорност, квалифицира така: „Поведението на „Атака“ и ДПС спрямо кандидатурата ми за заместник председател на НС е един вид номинация. Да не би ви е да сте очаквали ДПС да ме подкрепят?“. От парламентарната трибуна заместник-председателят на „Атака“ Павел Шопов отбеляза: „Стигна се до безчестието да бъде предложен за заместник-председател на НС един провалил вицепремиер. Какво ще кажат хилядите, които протестираха за неговата оставка? Това бяха мощни национални про-

ставители, които го избраха за заместник-председател на НС. Макар че и тях Симеонов обяви за политически провокатори, които подкопавали парламентарната демокрация. А позицията на бившите си коалиционни партньори от „Атака“, останали в залата за да гласуват „против“, и тази на ДПС, изнизили се от НС, за да оправдават пред медиите своето бягство от отговорност, квалифицира така: „Поведението на „Атака“ и ДПС спрямо кандидатурата ми за заместник председател на НС е един вид номинация. Да не би ви е да сте очаквали ДПС да ме подкрепят?“. От парламентарната трибуна заместник-председателят на „Атака“ Павел Шопов отбеляза: „Стигна се до безчестието да бъде предложен за заместник-председател на НС един провалил вицепремиер. Какво ще кажат хилядите, които протестираха за неговата оставка? Това бяха мощни национални про-

Впрочем, точно ПП „Атака“ е с най-голям принос това „политическо недоразумение“ - според ДПС, да стигне почти до върха в НС. Няма добро не наказано. На онези, които „му гласуваха“ за да влезе в парламента, Валери Симеонов се отблагорича мечешки, предлагайки да си платят първия ден от болничните. И размаха като голямо благодеяние минималната пенсия от 250 лв. при линия на бедността за 2020 г. от 363 лв. Но, вместо да накара Домушечиви да платят 52 млн.лв. за неизпълнението на следприватизационните ангажименти към БМФ, предложи в МС болните да си платят първия ден от болничните. Уж, за да се пресече практиката на фалшивите болнични. А премиерът Борисов, все едно че не го е имало на въпросното заседание на МС, размисли и реши взетото решение да не се внася в НС за одобрение. Засага. Не случайно казват, че старо куче не може да се научи на нови номера. Това важи и за новия заместник-председател на НС Валери Симеонов. Ако се съди по рещителността на масовите протести, отново ще се играят хора и ръченици... Боже!...

БЪЛГАРИЯ ПРЕД СЪДБОВЕН ИЗБОР

Проф. Орлин ЗАГОРОВ

20-тият век завърши лошо. Краят на века мина под знака на контра-революции в Източна Европа и в СССР. Либерализмът прави отчаяни опити да запази и потвърди привилегията си на доминираща политическа философия. Новият век започва с опити за реставрация на господството на финансовата олигархия в световен мащаб. Тези опити се управляват не от политици в класическия смисъл на това понятие, а от малка група от мултимилиардери, които диктуват своята воля пренебрегвайки интересите и волята на милиарди онеправдани, ограбвани и потиснати, обречени на недоимък и мизерия. Властта се превръща в привилегия на хора без адекватна политическа култура и национално достойнство. В своите мисли, решения и действия те се ръководят единствено от принципа на робската зависимост и покорност, наречена политкоректност.

В човешката история са известни много опити за

проход от робство към свобода, от мракобесие към демокрация, от експлоатация на човек от човека към социална справедливост.

Но първият успешен опит в световен мащаб започва в Русия през 1917 г. В края на Втората световна война този процес обхваща 1/6 част от планетата Земя. В началото на 90-те години на 20 век започва контрареволуция – връщане назад на капитализма в редица бивши социалистически страни и отново започва безпощадно ограбване труда на милиарди беззащитни хора. Социализмът, който в продължение на 100 години от 1917 г., играе ролята на реална преграда пред това настъпление на капитала, вече е „свален“ от историческата сцена и според външния такт на неолибералната ис-

ТОВА ЛИ Е ПРЕХОДЪТ И КАКВИ СА ПОУКИТЕ ОТ НЕГО?

терика, нищо не е в състояние да спре разрушителния порив на алчността и жаждата за повече богатство на 1% от населението на планетата Земя. Този 1% има свой международен щаб в лицето на финансови гиганти, базирани в САЩ и манипулирани от американската глобална стратегия.

Човешкият дух, разочарован от собствените си грешки, търси брод, за да оцелее върху една болна и изтерзана Плана.

Днес, приличаме на хора, които след като заедно с водата сме изхвърлили и детето от коритото, със закъснение от

историята като ера на здравия разум, на глобалната етика, на върховенството на общочовешките ценности и всемирното единение на човечеството. Известно е, че целта на историята се разкрива в обективните тенденции на човешкото развитие. Може ли да се определи като цел на историята тенденция, по силата на която движението е обърнато в посока, обратна на прогреса, хуманизма и човешкото добруване? НаистинаQ може ли да се определи като преход преминаването от първите места с положителен знак, към първите места с отрицателен знак? Преход ли преживява

на, и тези, които са тръгнали по този път след 1917 г. и 20-те години на миналия век, не е преход към демокрация, социална справедливост и равенство, а тотално оскверняване на тези универсални ценности чрез корумпиране на разума, въздигане в култ фалшиви „европейски ценности“. Това е връщане назад, контрареволуция с апокалиптични последици за 90-95% от населението. Всичко това безспорно обслужва интересите на капитала, който се нуждае от разединението и обезличаването, защото само разединени и обезличени, народите могат да бъдат подчинявани и ограб-

вани. Имам ли основание да се гордея с резултатите на своето дело т.нар. „демократи“? До такава степен, че неудовлетвореността от състоянието на страната днес се случва в страните, тръгнали по пътя на социалистическо преустройство на обществото след Втората световна война.

Така че ако трябва да определим това, което преживяваме през последните тридесет години, то е преминаване от равенство на мнозинството към благоденствие и безнаказаност на малцинството; от социална сигурност към обреченост; от държавни гаранции за живота, честта и имота на гражданите към постоянен страх от насилие, престъпност, безправие и корупция, произвол и всепопленост на богатите и привилегированите; безправие на огромна част от населението, на което се препоръчва да се организира и въоръжава за самозащита на своите селища и имот срещу грабеж и бандитски нападения, досущ както бе през „кърджалийското време“. Ако все пак има хора, които се съмняват в това, нека си спомнят за Индже войвода, за да се уверят дали младата и красивата, окичена цялата със злато девойка, днес ще се прибере с пълни стомни вода от Седемте кладенци в Бакаджиците, вървейки сама сред горите и сред зелените ниви, без да падне косяк от главата ѝ, без да се изгуби нито едно рубче от нанизите ѝ, за да може да повтори думите: „Нямаше хайдути по пътищата, нямаше лоши хора“. Едва тогава можем да кажем: ето го необходимият преход, преходът на изтерзания българин, преходът, от който се нуждае съвременна България.

Късно ли е вече?

Никога не е късно, ако една нация не е решена да се самоунищожи... Българинът е оцелял, преминавайки през много по-тежки катастрофи. Когато му е било необходимо, той е раждал своите будители и герои. Има ги и днес. Чувстват го и грабителите, и бандитите. Седна дума, настъпва времето на благодарумието, на създанието, на справедливостта, на сигурността и достойното национално въздигане. Навярно това е един от малкото положителни резултати от онова, което цинично се нарича преход.

Заслужава да се отбележи още един положителен резултат: през този период в България за първи път разбрахме какво значи дисидент, защото огромна част от народа се прехвърна в откритата опозиция на управляващите и на техните външни благодетели.

И още нещо, много важно: всъщност именно последните десетилетия от най-новата ни история помогнаха да осъзна-

ва. Няма място за изненада. Всичко върви по сценарий. Разграбването и разпродажбата на сътвореното от няколко поколения българи през последното столетие е към своя край. Последните битки между воюващите групировки са всъщност за остатък на България, за да се превърне тя в най-обикновено географско понятие, чиито обитатели са на път да придобият манталитет на номади.

България, която до неотдавна заемаше първите места в света по основните показатели на социалния прогрес?

Разумът постояно ни предупреждава,

че смисълът на това, което преживяваме вече три десетилетия, не е преход към нова цивилизация, която ще бъде в състояние да приведе в действие своята колективна воля, за да реши икономическите и екологическите проблеми на планетата върху основата на разбирането за универсалните хуманистични принципи, които управляват живота. Това, което днес се случва в страните, тръгнали по пътя на социалистическо преустройство на обществото след Втората световна война,

ПОЛИТИЧЕСКИ АСПЕКТИ НА ДЕЙНОСТТА НА ГОРБАЧОВ

Джордж Буш-старши, президент на САЩ, подава писалката с която Михаил Горбачов може би ще подпише позорния документ на предателството и капитулацията.

СССР, Полша и другите страни в Източна Европа, а именно да бъде проведена тайна кампания с цел ускоряване процеса на разпадане на комунистическата система. Ричард Алън, по това време съветник на Рейгън по национална сигурност, по-късно изказва мнението, че това съгласие представлява един от най-великите тайни съюзи на всички време-

на. В самото начало за провеждане на операцията е избрана Полша. Римският папа и президентът на САЩ са убедени, че Полша може да бъде изтръгната от обаятията на Москва, ако Ватикана и САЩ обединят усилията си за падане на правителството и за продължаване живота на обявеното за незаконно движение „Солидар-

ност“. В този период „Солидарност“, начело с Лех Валенса, общо взето процъфтява под контрола и покровителството на Рейгън и Йоан Павел II. По контрабандни канали в страната са доставени тонове техническо оборудване и компютърна техника. Посоката на паричните потоци се определят от църквата и американската агентура. Парите за забранената „Солидарност“ пристигат от фондове на ЦРУ, Националния фонд за демокрация на САЩ и от тайни сметки на Ватикана. По-късно държавният преврат в Полша се осъществява от ЦРУ и Ватикана.

В този период СССР е въвле-

чен от западните страни в надпреварата във въоръжениата (т.нар. програма „Звезди войни“). Провеждат се тайни операции за активизиране на реформаторски движения в Унгария и Чехословакия, уточнява се финансовата подкрепа за държавите-членки на Варшавския договор, в зависимост от тяхната позиция по отношение на човешките права, от степента на готовност за политически промени и за реформи към пазарна икономика.

Буди учудване, че Рейгън и Йоан Павел II сякаш са предлагали или още в 1982 г. са знаели, че властта в СССР, след три

години, ще попадне в ръцете на ръководител като Горбачов, който ръководен от своите користни и предателски идеи, ще подкрепя напълно тяхната програма за разпадане на комунистическата система.

В началото на 80-те години Михаил Горбачов, още в качеството на член на Политбюро на КПСС, посещава заедно с А. Яковлев (също член на ЦК на КПСС) за втори път Лондон (първата му визита е с Раиса Максимовна). При срещата с лидерите на западните страни той показва на Маргарет Тачър секретна военна карта с обозначения на местата, в които при избухване на война, ще бъдат нанесени ракетно-ядрени удари по Великобритания. Тачър е във възторг от откровенията на забележителния си партньор и веднага установява с него по-приятелски отношение като подпомага включването на качакция това Горбачов в състав на лидерите на Новия световен ред.

Веднага след избирането му на поста Генерален секретар на КПСС Горбачов, по предложение на Тачър и други западни лидери, се включва активно в разработване на концепцията за Нов световен ред заедно с най-богатите хора на планетата и бивши президент и на много страни: баща и син Буш, Клинтън, Рокфелери, Морган, Тачър, Ротшилди и др.

На стр. 8

БЪЛГАРИЯ ПРЕД СЪДБОВЕН ИЗБОР

ем необходимостта от действителен цивилизационен избор – от разруха към създанието, в полза на достоен живот за всеки; на обществото, в което трудът и творческият талант за благо на България ще бъдат въздигнати в единствен критерий на национално достойнство.

При тези факти всеки гражданин на нашата страна е длъжен да търси отговор на въпроса:

Това ли е преходът,

в името на който от него се искат толкова скъпи жертви? При тези условия политическата власт се съсредоточава в ръцете на финансово олигархия, която с парите, отнети от самия електорат, успява да ги излъже, за да си осигури място в законодателната власт (парламента), където защитава собствените си интереси с демагогски лозунги за щастието и благоденствието на избирателите. Така тя разполага с всички средства, механизми и начини да завладе цялата власт (законодателна, изпълнителна, съдебна, духовна), медиите, църквата, за да се развращава политическият разум на народа и неговите демократични традиции и добродетели.

Историята учи че когато заблуденията изчерпват своята манипулативна сила, когато търпението прераства в неудържимо недоволство, когато хаосът излиза извън контрол и настъпва неизбежното: отчаяна борба за възстановяване на справедливостта, общото благоденствие, благодарумието, свободата и равенството. Такава е логиката на прехода към една глобална хуманистична цивилизация, която определя духа на епохата.

България отново е прег събновен избор

не само по отношение на обществения модел, който жее ла да осъществи, за да гарантира едно достойно бъдеще за идните поколения. България най-остро се нуждае от политическа философия, чието ядро се определя от доминиращото значение на националната идея. От Освобождението ни до днес, почти цялата трагедия на нацията ни се дължи на факта, че тя много често е била управлявана от политици без достатъчно силна нагласа за приоритета на националните интереси и идеали пред желанието непременно и на всяка цена да се добере до властта, т.е. до управлението на страната в една или друга област.

Водещото начало в мислите и поведението на политиците ни през 140-те години независима Българска държава почти

винаги е била властта, а не нацията, нейните идеали и интереси. Тази инерция продължава и днес. Поради тази причина конституцията, приемани след това, в това число и последната, са рожба на партийни компромиси, а не плод на национален консенсус. Затова и гражданският мир, и националното съгласие, остават завинаги застрашени. Борбата за властта като източник за лични и партийни интереси и привилегии, е основният мотив в поведението на водещите ни политици, чужди на националните интереси, които предпочатат траен граждански мир и устойчиво национално единение.

В семантиката на понятието „преход“ се съдържа презумпцията, че то е проявление на закона за отрицание на отрицанието. Това е закон, с чието съобразяване при изследване на прехода към либерална икономи-

чески модел и добре известната от близкото минало капиталистическа икономическа и политическа организация на обществото и тяхната алтернатива в лицето на социалистическото преустройство на обществото, гарантира приложението на единствено възможния научен метод.

По всички показатели преходът от социалистически модел на развитие към неговото тотално отрицание, реставрайки един изминал етап в историческото развитие, представлява контрареволуционен акт. Поради това, осъзнаването на драматизма на този обрат и усилията за възстановяване на естествения ход на историческия процес от огромното мнозинство от народа след три десетилетия, е обективно проявление на закона за отрицание на отрицанието.

На стр. 8

ПОЛИТИЧЕСКИ АСПЕКТИ НА

Един път станал Генерален секретар на КПСС Горбачов от една страна издига лозунги като „*перестройка*“, „*гласност*“, „*откритост*“, „*многopартийност*“, а от друга – създава, по поръчка на своите вече избрани „*партиньори*“, тайни търговски структури на невидимата партийна икономика. Той провежда подготовка и започва изнасяне на капитални на Запад, по-точно в банковите сметки на доверени и лично предани на него партийни членове.

Горбачов поставя задачата за материалното обезпечаване на дейността на Партията чрез създаване на стабилни финансови източници в съветска и чужда валута. Крайната цел на попадания под влиянието на чуждестранните лидери на САЩ, Англия, Германия и на агенти на влияние Горбачов, е разрушаване на могъщата държава, личното негово и на приятели и съратници обогатяване, за сметка на народите на СССР, ликвидирани на Съветския съюз като суверенна държава и осигуряване на Запада със суровини от природните богатства на Русия.

Горбачов върви към властта не с желание да реформира и модернизира съветската икономика, а обладан от плановете за погребване на комунизма и ликвидирани на СССР. Сам той признава това, но не в Родината, а в Американския университет в Анкара (в-к „*Дуел*“ №47, 2000 г.).

Ето какви са неговите слова: „*Целта на моя живот беше разрушаване на комунизма, който представлява непоносима диктатура над народа. В това отношение имах подкрепата на моя-*

та съпруга, отдавна завербувана от Лондон, която беше стигнала до същото прозрение по-рано от мене. Най-успешно можех да действам, използвайки висши (държавни) функции. Затова моята съпруга ме съветваше постоянно да се стремя към висши

На бъдещите историци няма да е лесно да се ориентират в масовото предателство на националните интереси от страна на управляващата класа, добрала се до властта посредством разпадането на СССР. В историята няма нито един подобен случай на самоунищожаване на страна и култура. Има примери на изчезване на държава в резултат на загубена война. Или в резултат на присъединяване към държава с по-силна, организирана и развита култура. Но няма случай, в който велика сила, в известен смисъл империя, притежаваща култура и наука на световно ниво, да признае поражението си без бой и само за няколко години да достигне до безпрецедентно самоунищожаване. Никога победен не е превъзнесял (при това искрено) своя победител. Как беше възможна да се случи всичко това? На първо място вината е в ликвидаторите, от които се състои днешната управляваща класа в Русия. Те ограбват страната си като царските чиновници, те пазят своите банков сметки и дворци, те горят от желание за членство в СТО и ЕС, те разчитат помощ от НАТО в случай на нужда...

Джулието Кieza (Италия)

длъжности. И когато лично се запозна със Запада, моето решение стана необратимо. Аз трябваше да отстраня цялото ръководство на КПСС и СССР. Предстои ми да разчистя и ръководството във всички социалистически страни. Моят идеал е тятят на социал-демократическите партии. Плановата икономика така блокира енергията на народите, че тя не може да бъде достатъчно ефективна. Само свободният пазар може да и осигури разцвет...

тъпен замисъл (разпадане на СССР), Горбачов създава организирана престъпна групировка – нещо като клан Горбачов. Така от 1985 г. започва създаване на структури на „*партийна икономика в санка*“, както на територията на СССР, така и в чужбина, чрез приемане и изпълняване на различни решения на Партията и правителството. За изпълнение на поставените задачи Горбачов лично оперираща списъка на хората, допуснати в специалната група. Това са дове-

рени нему хора от средите на членовете на ЦК на КПСС, ръководството на КГБ, Министерството на финансите и Централната банка, а именно: Ивашко, Деминцев, Шенин, Фалин, Дзасохов, Лучински, Манаенков, Веселков, Кручина, Крючков, Герашенко, Павлов, Орлов Гидаспов и др. Пред участниците в създадената престъпна групировка Горбачов поставя следните задачи:

Разхищаване и таен експорт на нелегално добити суровини на страната;

Разхищаване на добиваните благородни метали и диаманти, на златните и диамантените запаси на страната и изнасянето им на Запад;

Разхищаване на държавните валутните резерви и превеждането им в свои банков сметки в чужбина;

Отпечатване на нови емисии от рубли и тайното им изнасяне в чужбина за обмен във конвертируема валута, която да захранва личните им банков сметки в офшорни зони и западни банки;

Разхищаване на спестяванията на населението, включително и тези на пенсионерите;

Прехвърляне на бюджетни средства на страната в създадените от престъпната групировка банки и търговски структури както в СССР, така и в чужбина (напр. фонд „*Култура*“);

Оказване на финансова подкрепа на съмнителници и приятели по цял свят за сметка на съветската държава и нейните народи;

Неплащане на данъци на дър-

жавата за дейността на стотици издателски и други структури, подотчетни само на партията;

Тайно използване на бюджетните средства на държавата за нуждите на КПСС и световното комунистическо движение;

Прехвърляне в лични банков сметки на средства на КПСС под формата на валута и благородни метали, на движимо и недвижимо имущество в страната и чужбина.

Начало на дейността на Горбачов по изнасяне на парични средства

За изпълнение на поставените задачи в началния етап на своята престъпна дейност Горбачов, под влияние на президента на САЩ Рейгън, министър-председателя на Англия М. Тачър и агента на влияние Робърт Максуел (собственик на много вестници, издателства и информационни центрове), издава строго секретна директива, която е разпратена до всички републикански, областни и районни ръководители.

В директивата се нарежда срочно:

„*Да се извърши инвентаризация на партийната собственост от ледна точка възможното и използване за търговски цели... и да се пристъпи към създаване на малки гъвкави стопански организации, функциониращи под формата на съвместни предприятия и акционерни дружества с участие на фирми на „приятели“ и на партньорски партии.*

През този период на фирмите на т.нар. „*приятели*“, създадени

конверсия; от дълбока бедна между бедността и богатството, към социална справедливост;

от потисничество, насилие и самоочувствие на всеподволност към хуманизъм, свобода и благородство на духа.

Човечеството е изправено пред екзистенциален избор. Този избор е свързан с радикална промяна на отношението към природата и обществото; към света, в който живеем; към планетата, която е нашият общ дом. От средата на ХХ век този избор е насочен към идеята за устойчиво развитие на духа на хуманитичните идеали на културата. По този начин се утвърждава непреходността на тази идея като единствено разумна алтернатива на модерната бездуховност.

Време е да се пробудим и да осъзнаем, че светът навлиза във фаза на революционни бури за решителна битка, за да настъпи най-послед дългочестното въздействие на поколенията за един нов свят. Мисията ни тук, на земята, позволява да завещаем на идните поколения не една мъртва планета, а Земен рай!

ДЕЙНОСТТА НА ГОРБАЧОВ

на Запад по разпореджване на Горбачов, Външнотърговска банка на СССР прехвърля като материална помощ (т.е. безвъзмездно) големи парични средства. По такъв начин на чуждестранни компании са преведени милиони конвертируеми рубли.

За решаване на неотложни реформи в икономиката на СССР под ръководството на Горбачов през януари 1988 г. е приет новия Закон за държавното предприятие.

Съгласно този закон държавата се освобождава от отговорност по задълженията на предприятието, а от своя страна не отговаря за задълженията на държавата. Този закон внася хаос и дезорганизация в стопанската дейност на предприятията. В същото време, в условията на все още действаща планова икономика, фондовете се разпределят централизирано. Министерствата са длъжни да снабдяват предприятията с всичко необходимо, а предприятията могат да се разпореджат с това имущество по свое усмотрение. Икономиката на страната се превръща в еднопосочна улица.

През май 1988 г., под диктата на Горбачов, **Върховният съвет на СССР приема Закон за кооперативите.** Зад общите фрази на многобройните членове и парлафи на този закон прозира главното – към предприятията се разрешава създаването на кооперативни с право на ползване на централизираните държавни ресурси. Само че за разлика от самите предприятия, на кооперативите се разрешава да извършват експортни операции, да създават търговски банки, а в чужбина – собствени фирми. При това печалбата в чужда валута на кооперативите не се изема в полза на държавата. Съветът на министрите в периода 1988-1989 г. приема решение отменящо държавния монопол на външната търговия и забранява на митниците да конфискува стоки на кооперативите, които са оставят печалбата си в чужбина.

През 1988-1989 г. създадените по „*решение на Партията*“ кооперативи изнасят от СССР половината от произведените потребителски стоки и активи. Вътрешният пазар се срива и в страната настъпва период с тежък дефицит на промишлени и продоволствени стоки. По заповед на Горбачов и Рижков, за закупуване на продоволствени стоки от чужбина, се посеща на златния запас на Съветския съюз. Златото потича зад граница. При това често като вносна стока се представя „*отечествено*“ продоволствие, придобито на вътрешния пазар. Така например в пристанищата на Ленинград, Рига и Талин танкерите се товарят с евтино фуражно зърно, обикалят цяла Европа и пристигат в Одеса с „*импортна*“ пшеница на цена 120 долара/тон. Така държавата закупува своята пшеница, но вече по завишени цени.

С напълно секретно разпореджване на Горбачов и Рижков за сътрудниците на ЦК на КПСС, е установен специален курс на американския долар. На ръководната върхушка се разрешава курс 1 долар за 62 копейки, докато за всички останали граждани обменният курс възлиза на 6

Цимент и метал, петролни продукти и газ, памук, дървесина и минерални торове, гума и кожи – всичко, което държавата даваше на предприятията за преработка и задоволяване на вътрешния пазар, поема с влакови композиции за чужбина през зелените зони на границата. Ръководителите на кооперативите и чиновниците започват да трупат капитал в частни сметки зад граница.

По плана на Горбачов след време в часа „*Х*“ тези средства трябва да бъдат върнати в страната за закупуване на същите предприятия. Горбачов и неговата престъпна групировка още тогава, много преди 1992 г., се е готвила за „*прихватизацията*“. Начинът на прихватизацията проведена в 1992-

1995 г. от членовете на престъпната група А. Б. Чубайс, П. А. Авен, Е. В. Кох и др., доказва това твърдение.

През 1988-1989 г. създадените по „*решение на Партията*“ кооперативи изнасят от СССР половината от произведените потребителски стоки и активи. Вътрешният пазар се срива и в страната настъпва период с тежък дефицит на промишлени и продоволствени стоки. По заповед на Горбачов и Рижков, за закупуване на продоволствени стоки от чужбина, се посеща на златния запас на Съветския съюз. Златото потича зад граница. При това често като вносна стока се представя „*отечествено*“ продоволствие, придобито на вътрешния пазар. Така например в пристанищата на Ленинград, Рига и Талин танкерите се товарят с евтино фуражно зърно, обикалят цяла Европа и пристигат в Одеса с „*импортна*“ пшеница на цена 120 долара/тон. Така държавата закупува своята пшеница, но вече по завишени цени.

С напълно секретно разпореджване на Горбачов и Рижков за сътрудниците на ЦК на КПСС, е установен специален курс на американския долар. На ръководната върхушка се разрешава курс 1 долар за 62 копейки, докато за всички останали граждани обменният курс възлиза на 6

рубли и 26 коп. за 1 долар. На членовете на ЦК на КПСС и на партийната номенклатура се разрешава без ограничения да теглят кредити, да купуват валута и да я изнасят в чужбина в техните ноооткрити банков сметки.

Всичко това се случва във време, когато на съветските работници, учени, военни чиновници, кохозници, не се изплащат редовно заплати. Като следствие на това започва масова безработица, стачки, митинги, изчезват стоките от първа необходимост и промишлените стоки, нарушават се стопанските и финансови връзки между предприятията. С бързи темпове се развиват корупционни процеси, компартиите в републиките се настройват за постигане на „*наци-*

те да разруши Съветския съюз

“. На Веселовски е поставена задача от Кручина, Ивашко и ген.Бобков да създаде специални финансово-икономически структури съвместно с чуждестранни организации, посредством които да се преведат финансови средства в личните сметки на номенклатурата, определена от Горбачов.

Робърт Максуел, използвайки връзките си със западни банки помага на групата на Горбачов да печели валута с помощта на т.нар. „*трансферни операции*“. Същността на тези операции се състои в продажба на Запад на големи суми съветски рубли за долари. И тъй като печатната машина се намира в ръцете на Горбачов и Герашенко, то проблем с недостиг на рубли не съ-

ществува.

През Максуел от СССР на Запад се преведат милиарди рубли. Лично той, Горбачов, министърът на финансите Павлов и управителят на Централната банка на СССР Герашенко, привличат швейцарския финансист Шмид от фирма „*Бюрогеймлайнс*“, който се занимава с широк спектър непрозрачни бизнес дела. Швейцарецът пристига в Москва и води преговори с Павлов и Герашенко. Те се договарят да отклонят от паричната маса в обръщение на СССР 280 млрд рубли, които да продадат за долари. Шмид като опитен финансист знае много добре, че в момента в парично обръщение има само 139 млрд рубли и задава въпроса „*Наистина ли искате да извадите от обръщение 280 млрд рубли?*“.

„*На части*“ – отговаря финансистът министър Павлов. И добавя: „*Но не мислете, че сме щипоти. Ние сме богати, не се безпокойте за нас. Ще начечатаме още.*

За 280 милиарда долара са получени всички 12 млрд американски долара. Сделката е финализирана в навечерието на августовската пуч в 1991 г. Продажбата на съветските пари е ръководена лично от бившите министри на финансите В. Павлов и В. Орлов. В края на 1990 г. Павлов лично пътува до

Швейцария с подправен паспорт. Той не осъществява никакви контакти нито със съветското посолство в Берн, нито с швейцарските власти. В Цюрих стават тайните срещи на Павлов с Шмид и с директори на швейцарски, германски, френски и британски банки. След него, в края на 1991 г., новият министър на финансите В. Орлов също посещава Цюрих с подправени документи за самоличност и се среща с представители на американските и европейски финансови кръгове. Орлов ги информира, че Горбачов и правителството му биха желали да продадат значително количество злато, диаманти и платина, но се безпокоят за при изтичане на инфлацията, цените на международния пазар могат да се понижат.

При подписване на тази престъпна сделка, по думите на свидетели, Павлов предупреждава Шмид: „*Тези, които са Ви изпратили знаят номерата на банковите сметки, на които тези пари трябва да бъдат преведени. На заключителния етап господин Орлов ще проконтролира сделката*“.

Съгласно споразумението сумата на 4 транша (в еквивалент от рубли) се доставя от СССР в Швейцария. Шмид впоследствие се хвали, че е „*купил Съветския съюз само за 12 млрд американски долара*“.

Разхищаването на паричната маса съветски пари от международната престъпна група в лицето на Горбачов, Павлов, Герашенко и Орлов, довежда страната до пълен крах, хаос и стромолъсване на банковата система на СССР. Загубите на държавата не подлежат на точна оценка. Напълно се обезценяват 360 млрд рубли трудови спестявания на съветския народ в спестовните каси, напълно се разрушава финансовата система на страната. **В края на краищата тази сделка води до пълното разпадане на СССР.**

За разпадане и ограбване на Русия кланът Горбачов девалвира рублилата до изключително ниски нива (от 0.6 руб. в 1990 год. до 18 рубли за 1 долар в 1991 г.), за да стане възможно членовете на това престъпно общество, в съговор с чуждестранните банки магнати, да закупят (след разпадане на СССР) на смешни цени гигантите на нашата промишленост и най-големите находища на суровини. **Така 80% от всички богатства на нашата страна се оказват в ръцете на чужди граждани.**

Този материал е глава от доклад на държавната служба „Съюз Антитерор“ изпратен до президента, правителството, правоохранителните органи и обществостената на Руската федерация, който се отнася за дейността на бившите и сега действащи висши държавни чиновници, участници в г.нар. група „*Z*“.

Източник: http://soyuz-antiterror.blogspot.ru/p/blog-page_29.html

Превод от руски Румен ВОДЕНИЧАРОВ

БЪЛГАРИЯ ПРЕД СЪДБОВЕН ИЗБОР

Самото осъзнаване на тази фундаментална истина е доказателство, че световният разум все още е способен да изпълни възложената му от еволюцията мисия – да бъде смисъл на битието. Внушително потвърждение на тази истина е появата на Международна мрежа за защита на човечеството през 2004 година. Тя обединява най-добрите представители на интелектуалци, творци, обществени дейци и социални движения от различни краища на Земята. Същевременно завладени от фалшивите ценности на една порочна цивилизация, много хора в света са възвълчени във водовъртежа на безброй превъплъщения на сатаната.

Изправени сме пред екзистенциална дилема: **да бъдем или да не бъдем.**

За да оцелеем сме длъжни да се справяме с безброй пре-

дизвикателства. Всяко от тях е източник на криза и носи в утробата си катастрофата. Това означава, че ако не се научим да се справим с тях, ако не се заемем своевременно с разрешаването им, рискуваме своето оцеляване.

Докато човешкият род не проумее тази поука и велик урок на разума, за да се обедини в името на своите мечти и идеали, тази историческа трагедия ще царува докато върху планетата Земя останат хора с робска психология, оставяйки след себе си следващата мъртва планета.

Рано или късно ще победят идеята за автентична демокрация, социална справедливост и свободен и постижим достъп до образование и здравеопазване, сигурност на живота, имота и честта на българските сраждани. Но за да не се повтори това, което преживяваме вече три де-

сетилетия, трябва никога да не забравим още една поука на периода, некоректно наричан „*преход*“ от тоталитаризъм към демокрация. Тя е формулирана преди две хиляди петстотин години от Платон в книгата „*Държавата*“. „*Никога демокрация (свобода и равенство) не може да бъде по – различна от качествата на хората, които я осъществяват*“. Защото не е достатъчно да извоюваме демокрацията, важно е преди всичко тези, които ще овластят да ни управляват, да я олицетворяват.

Преходът към закономерно състояние на човечеството има смисъл, само ако е преход, както казва Шарл Фурие преди 150 години,

„**от социален хаос към всемирна хармония;** **от ограбване към съвборяване; от разрушение към създаване; от милитаризъм към**

Апотеоз на безстрашната Вяра

У него светлината и сянката идват от вярата и невярата. Затова, без да си служи с думи, които символизират цветовете, поезията на Вапцаров е толкова цветново наситена и многобагрена. Чрез светлината и сянката у отделния човек Вапцаров рисува картината на епохата. За Вапцаров вярата е не само свързана с една справедлива и привлекателна социална идея, тя отразява в не по-малка степен определени нравствени аспекти и измерения.

Ако човекът е жесток, брутален, фалшив, ако у него мракът надделява и обсебва душата му, причината за това е главно несправедливата социална уредба. Но вярно е и обратното – невъзможно е да се постигне социален идеал от хора с тъмни души. Ето защо при Вапцаров постоянният сблъсък между мечтата и жестоката действителност е предаден така релефно и емоционално завладяващо. Човекът никога не е само светлина или само сянка, той винаги е в динамично равновесие и развитие. Затова и вярата при Вапцаров е тревожна вяра, тя винаги е заредена с особения трепет на съмнението, на неудовлетворението. Затова и самият образ на живота в поезията на Вапцаров е така персонализиран, поетът го натоварва с чертите на човешко същество. А отношенията с него са повече отношения на двубой, на противоборство:

Ние сплетохме здраво ръце,
с тебе се счепкахме здраво.
Кръв капе от мойто сърце,
грохнал си ти. Тогава? –
Един ще бъде повален,
един ще бъде победен,
и победеният си ти.

Не вярваш ли? Не те е страх?
Но аз пресметнах всеки ход,
последния кураж събрах
и ти ще бъдеш победен,
разкапан, озлобен живот.
(„Двубой“)

Времето, в което живее и твори Вапцаров, е действително жестоко време, време на разломи в колективната и индивидуалната душа; време, което задължава всяка личност да направи своя конкретен граждански и нравствен избор. Вапцаров прави своя избор – и със словото си, и с живота си той воюва за изграждането на бъдещия ден. Опитвайки се да извае този лелеян образ, поетът си служи с постоянни вътрешни цитати и алузии с образи на други велики българ-

ски творци. Стихът „ще снемем ние / слънцето при нас“ от стихотворението „Завод“ не може да не ни напомни например

ПЕСЕН

*Във гората - враг стаен.
Във гората мрак и изстрел.
Той лежи, лежи ранен
и през тъпа болка мисли:*

*"Право стреля. Ще умра
във гърдите ме улучи.
Свърна в гъстата гора
и избяга като куче.*

*Старата не ще изтрай.
Либето... ще ме прежали.
Ще прежали, то се знай,
но другарите - едва ли.*

*Тя смъртта ми, е добра.
И не желя своята младост,
ала иска да умра
някога на барикада...*

*Мислех, с песен... но беда -
право стреля и улучи.
Ех, да имаше вода,
а то в сух валог се случи...*

*Поолекна ми... така...
може би ще оживея?...
Някъде шуми река
и вода, вода се лее...*

*Някъде картечен лай...
Песни... нещо ме удари!...
Дай вода! Вода ми дай!
Падам... дръжте се, другари!..."*

*Във гората - враг стаен.
Във гората - мрак и изстрел.
Той сега е вцепенен
и не чувства, и не мисли.*

финала на поемата „Септември“ от Гео Милев. При Гео Милев става дума за снемане на блажения рай долу, върху печалния, в кръви обления зе-

мен шар. При Вапцаров закондирият в яркия образ смисъл е идентичен. Подобно своеобразно вътрешно позо-

да съпротива, борба, отричане, отхвърляне, несъгласие – другият пласт показва вярата, надеждата, убеждението,

та поетът. В такъв план ярката антифашистка ангажираност и дейност на Вапцаров не е само поетичен порив на кристално чиста и нравствено извисена личност, а и житейска позиция на човек, който поставя националните и духовните ценности над всичко, който не може да си позволи компромис със собствената си съвест и съвестта на епохата.

Вапцаров притежава болезнено изострено чувство за историчност. Той разговаря непрекъснато с историята, полемизира с нейната студена фактологичност. Понякога я одухотворява като човешко същество, друг път не крие горчивината си от нейното бездушие:

Какво ще ни дадеш, Истории,
от пожълтелите си страници? –
Ний бяхме неизвестни хора
от фабрики и канцеларии,

ний бяхме селяни, които
миришеха на лук и вкисна-
ло.
И под мустаците увиснали
живота псувахме сърдито.

Ще бъдеш ли поне признателна,
че те нахранихме с събития
и те напоихме богато
с кръвта на хиляди убити.

Ще хванеш контурите
само,
а вътре, знам, ще бъде празно.
И няма никой да разказва
за простата човешка драма.

(„История“)

През изминалите десетилетия
от неговата трагична

***
*Борбата е безмилостно жестока.
Борбата както казват, е епична.
Аз пагнах. Друг ще ме смени и...
толкоз.
Какво тук значи някаква си личност?!*

*Разстрел, и след разстрела - червей.
Това е толкоз просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак със тебе,
народе мой, защото те обичахме!
14ч. - 23.07.1942 г.*

(„Завод“)

Цялата поезия на Вапцаров е вик на протест, несъгласие, отхвърляне, отричане на каквото и да било право върху Човека, присвоено от Властта. Несправедлива и безчовечна е онази власт, която продава националните интереси и която се страхува от възразяващата срещу това личност, смя-

гибел Вапцаров е оценяван не само от историята, а и от ярки и значими световни поети. Достатъчно е да споменем Салваторе Куазимодо, Арис Диктеос, Янис Рицос, Марио де Микели, Жан Канапа и т.н. Ето какво споделя Арис Диктеос:

„...Вапцаров се роди от своята смърт. Удивени, непосредствено след войната, съоте-

Уважаеми читатели на „Нова Зора“,
Драги приятели,
Може би не е необходимо да повтарям известното: оградени сме. Обсадени сме. Малко сме. И вие, и ние, го знаем. Знаят го и тези, които утре биха тържествували, че няма „Орлово гнездо“ в България, което може да устои на дивашкият им юруш; че ще замлъкне най-сетне неудобният рупор на правдата; че пелищата на всеобхватния бездуховен мрак ще затрупат и това пламъче на българската народна сваят.
И все пак, нека намерим сила „за един удар йощ“!
Тече съдбовна абонаментна кампания и по-простичко би било

ДА ОСТАНЕМ ЗАЕДНО В БИТКАТА ЗА БЪЛГАРИЯ

да ви кажа: „Абонирай-те се“. Но нямам сили да забравя, че „Зора“ е кауза; че „Зора“ не е просто вестник; че с тази висока длъжност през годините ни натоварихте вие – хилядите честни труженици на България, които стискахте юмруци и зъби, докато пред очите ви източваха здравата и честна кръв на Отечество то ни. И вашата болка преля в силата на нашия глас. Дано не сме ви посрамили. Но когато повтарях-

ме, че България ще пребъде, въпреки всичко, ние всъщност се прислушвахме и разпознавахме задушания ритъм на истерзаното сърце на Родината. И този ритъм ни свърза до степен, че в бр. 47 аз си позволих да споделя с вас горчивини и тревоги, които иначе бих премълчал и преглътнал.
Днес обаче, отново се налага да се обърна към вас като към последен резерв на правдата и надеждата: ще съумеем ли,

брата, да покорим заветната „кота 1000“? Неудобно ми е да настоявам, защото знам цената на горчивия хляб в тези трудни времена. Но 1000 годишния абонамента са мизерното условие, за да приключим успешно тридесетата година на в. „Зора“. Ще успеем ли?
Кураж затова ми дават писмата ви, обажданията по телефона, посещенията в редакцията и срещите с вас. Благодаря за топлите думи и за искрената под-

крепа. За ваше улеснение абонамента може да бъде извършен и в редакцията на в. „Нова Зора“ или чрез Български пощи.

Нашият каталожен номер е 311.
Крайният срок на абонаментната кампания на Български пощи е 15 декември. Всички пощенски станции извършват абонамент за един, три, шест, девет и дванайсет месеца.
Цената на един брой е непроменена – 1 лев. Годишният абонамент е 52 лева.

Нека останем заедно в битката за България. Делото е велико. Борбата е свята.

Минчо Минчев, главен редактор на в. „Нова Зора“

Апотеоз на безстрашната Вяра

дуална духовна вселена във вселената на националния дух. В такъв план и Вапцаров е един от посветените в българската поезия, една от личностите, избрани от Провидението да носят и осмислят националната кармична натовареност.

Никола Вапцаров изпреварва с половин век своите съвременници в разгръщането на редица нови идеи в българската поезия. Точно като Ботев, Яворов и Гео Милев и той гледа десетилетия напред. Неговата поезия е толкова богата и наситена с внушения, че всяко следващо българско поколение ще преоткрива нови ценности послания, които ще му помогнат да разбере себе си и да осмисли бъдещия си живот. В такъв смисъл Вапцаров е от фалангата на онези български поети, които са не само могъщи творци, а и нравствени показатели за българското общество. И саможертвата на Вапцаров не е жест към една политическа партия, както днес фасулюковците (използваме израза на Пенчо Славейков) се опитват да ни убедят. Тази саможертва е водена от неумишлената социална идея. А срещу социалната идея, срещу вярата в нея, както самият Вапцаров казва:

Няма открити!
(„Вяра“)

Вапцаров е едновременно средоточие на поетическите послания на големите духовни водачи на България (Христо Ботев, Иван Вазов, Пенчо Славейков, Пейо Яворов, Гео Милев, Христо Смирненски) и начинател на нови тенденции, нова чувствителност, нови идеи в българската литература.

Писателят Константин Константинов проникателно посочва, че Вапцаров е яркото оригинално поет и личност: „Продължител по идейна линия на Смирненски, той няма нищо общо с него нито по напътност, нито в изразни средства и далече го надхвърля в емоционално въздействие. Очистен от остатъците на символизма, той излиза непосредствено от земята, неукрасен с никакъв поетичен грим и в същото време преливащ от романтизма на едно ново вре-

ме. Така той е най-последното и най-убедително преображение на социален поет в нашата литература. Страстно влюбен в живота, в човека и в земните неща, той е винаги задъхан, устремен напред и нагоре, цялостен и комплициран, без да бъде раздвоен, чист под саждите и трепетно чувствителен в грубата черупка на неуфържим борец. Тъкмо тук е значителността и заразяващото въздействие на неговата поезия. Огнената сплав от идеи и чувства в стиховете на Вапцаров няма разсъдъчност. Неговите „добри намерения“ – то е съзнанието му, то е пламъкът, който го обсебва през краткия му живот на земята. Рядко у български поет творческата искреност, лишена от всякакъв егоцентризъм, е намирала по-пряк художествен израз. И още – това радостно чувство на общност с хората и това вродено благородство, и тая бликаща топлота и доверие.“

Отново в традициите на великата българска литература Вапцаров е със своя народ и в живота, и в смъртта. Този голям поетичен талант, разстрелян на Христова възраст от страховитото бездарие на властта, и с живота, и със смъртта си доказва, че е апотеоз на свободната личност. Собствената му съдба е своеобразна метафора на Освобождението на човешкия дух от оковите на мерзката гленистост, апотеоз на извисената хармонична душа над низките филистерски страсти на грубата материялност, апотеоз на истинското посвещение на Отечество то, което се противопоставя на продаването на националните интереси. В такъв план поетът на безстрашната вяра Вапцаров, се превръща все повече в поет на бъдещето.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. ик. н. Стефан СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен БОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 29.11. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Апотеоз на безстрашната Вяра

Иван Гранитски

Традицията на голямата българска литература винаги насочва вниманието ни към една удивителна особеност – хармония на житейска и творческа съдба у най-ярките представители на отечествената литература, единство на социална позиция и нравствен избор. Съдбовна е обвързаността между най-важните послания на българската история и художествената им интерпретация от творците, предопределени да бъдат носители на духа на времето. Обикновено такъв тип автори са ембле-

става дума за нови поетически идеи (художествено-естетически, стилистични, езикови и други търсения), които са адекватно отражение на движението на социалните идеи. Подобно на споменатите поети, и творчеството на Вапцаров е родено във върхов момент от националната история. Ако Иван Вазов е създателят на голямата традиция в българската литература и истински народен поет; ако Пенчо Славейков е жрецът-воин, който открива пред нашата поезия нови естетически хоризонти; ако Пейо Яворов е певец на „колективното всенародно страдание на миналото“ на българския народ; ако Николай Лилиев е майсторът, довел родния стих до виртуозно съвършенство – Вапцаров е поетът, който най-ярко и чувствително усеща и художествено претворява драмата на епохата в навечерието на Втората световна война.

Поразителна е приликата в

алност. И четиримата не могат да си представят собствения живот и творчество без борбата за осъществяване на този идеал. И за четиримата бъдещият ден на Отечеството е немислим без хармонията между национална и социална революция. И четиримата без колебание приемат саможертвата като върховен акт на нравствен избор и социален дълг. Тези горди, самотни и неустрашими поети и личности отразяват най-ярко и точно духа на своето време, фиксират с творчеството си отделните действия от драмата на националната съдба. Така можем да си обясним високия градус на социалния патос в техните творби. Те живеят и творят с ясното съзнание, че Провидението ги е натоварило с тежката роля да бъдат певци на тъгите и драмите на своето време. И удивително е, че при цялата драматичност на индивидуалния им живот техните внушения са трагични, но не песимистични. Словото им е облъчено от особено

матични представители и естетико-художествени генератори на главните периоди в развитието на българската литература. Ако говорим за поезията, Гео Милев с гениална проникателност откроява четири етапа в нейното развитие, отъждествявани с имената на Иван Вазов, Пенчо Славейков, Пейо Яворов и Николай Лилиев. Ако продължим логиката на неговата мисъл и следваме разсъжденията му за философията на историята на българската поезия, ще изведем като друг, нов етап и творчеството на Никола Вапцаров.

житейската и творческата съдба на Ботев, Яворов, Гео Милев и Вапцаров. И при четиримата откриваме удивително единство в движението на социалното битие и разгръщането на художествените идеи. Четиримата сякаш композират отделните части на една симфония, посветена на българската трагична съдба. И за четиримата революцията (национална, социална и естетическа) е възхителен идеал, поетически образ, който властно завладява творческото въображение, но същевременно е и жестока ре-

на вътрешна светлина и е заредено със слънчева енергия и вяра.

Животът и творчеството на Вапцаров повтарят по изумителен и загадъчен начин

нравствения Път и социалния Избор

на други големи български поети. Драмата на националната съдба се оглежда у него по същия начин, както у Ботев, Яворов и Гео Милев. Подобно на тях Вапцаров отказва да приеме живуркането в една филистерска действителност и посвещава целия си живот на

РАЗМИСЪЛ ЗА ВАПЦАРОВ

Петър ВЕЛЧЕВ

„Но в бурята ще бъдем пак със тебе, народе мой...“

Той искаше толкова малко.
Искаше само да гледа звездите,
да слуша как пеят моторите,
да знае, че някой в света е щастлив.
А нима туй е малко?

Той искаше толкова малко.
Искаше само да бъде потребен
и предан да бъде на людеите,
които се трудят за черния хляб.
А нима туй е малко?

Той искаше толкова малко.
Искаше само да диша, да чувства
как пролет се втурва в гърдите му
и как го обхваща нестихващ копнеж.
А нима туй е малко?

Той искаше толкова малко.
Искаше само два стиха да каже
и с тях да надзърне в грядущето,
и да не изтръпне дори пред смъртта.
И усня! И нима туй е малко?

социалната и нравствената промяна на обществото. И неговата поезия, както поезията на споменатите поети, отразява върхови и крайно напрегнати състояния на българския дух, на конкретното социално и екзистенциално време. Затова тя е тревожна, драматично заредена, взривообразно разгръщаща се, тя улавя и художествено претворява посланията на действителността. А тези послания са жестоки. Човекът, този уж венец на мирозданието, е запокитен в бездната на мизерията. Насилието тържествува над неговия стремеж към хармония. Несвободата става всекидневие. Поезията на Вапцаров твърде често всъщност проследява зловецата хроника на цинизма на епохата, на неговите безбройни превъплъщения.

У Вапцаров ще открием редица ключови думи, които съдържат концентрирани основните послания. Достатъчно е да посочим думи като вяра, епоха, хляб, свобода, история, родина, майка, песен, надежда, тревога, човек. Няма да е преувеличено, ако кажем, че основният лайтмотив във Вапцаровата

поезия е посветен на превъплъщенията на вярата. Вапцаров разглежда лирическият герой, отделната личност като индивидуална вселена, като своеобразен храм на Вярата. Храм от светлина и хармония, единство и противостояние. Подобно твърдение може да изглежда парадоксално, но ако прелистим отново единствената стихосбирка на поета „Моторни песни“ (1940), ще усетим във всяко стихотворение почти физически сблъсък с жестоката действителност – „живота със грубите / лапи челични“; „живот без маска и без грим“; „и ти ще бъдеш победен, / разкапан, озлобен живот“; „ти помниш ли как / някак много бързо / ни хванаха в капана на живота“. Същевременно обаче тук откриваме и мощна контрагеза. Срещу прозата на мрака се изправя светлото мечтание – пролетният вятър, който люлее нивите, зората, в която се къпят с блясък звезди. Вярата!

Петдесет години преди началото на новото хилядолетие Вапцаров вижда човека като същество, изваяно от светлина.

На стр. 10